



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 263/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti B. B., T., zastúpeného advokátkou Mgr. G. H., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava vo veci vedenej pod sp. zn. PN - 4 C 92/99 (pôvodne vedenej bývalým Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 4 C 92/99), za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava vo veci vedenej pod sp. zn. PN - 4 C 92/99 (pôvodne vedenej bývalým Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 4 C 92/99) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. PN - 4 C 92/99 konať bez zbytočných prietáhov.

3. B. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť B. B. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. G. H., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2007 doručená sťažnosť B. B., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. G. H., T., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. PN - 4 C 92/99.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 16. apríla 1999 návrh na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru zamestnávateľom A., s. r. o., R. (ďalej len „odporkyňa“). Po postúpení veci miestne príslušnému Okresnému súdu Piešťany konal tento súd „... v asi 1 ročných lehotách medzi každým pojednávaním“. Okresný súd 8. októbra 2002 čiastočným rozsudkom rozhodol, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer sťažovateľa naďalej trvá. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa finančných nárokov sťažovateľa okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 4 C 92/99-137 z 3. decembra 2003. Proti tomuto rozsudku sa odvolala odporkyňa; sťažovateľ uvádza, že odporkyňa podala „*odvolanie voči rozsudku asi 26. 1. 2004*“, ktoré bolo neúplné, a po jeho doplnení bol spis 29. apríla 2004 zaslaný Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Až po podaní sťažnosti na prietahy v konaní dňa 7. 6. 2005 sa sťažovateľ dozvedel, že odporca mal za podanie odvolania zaplatiť súdny poplatok, k čomu bol zviazaný uznesením, voči ktorému podal odvolanie, s tým, že nemieni zaplatiť súdny poplatok, lebo nemá z čoho. Krajský súd v Trnave rozhodol vo veci tohto odvolania odporcu dňa 20. 12. 2005 až po ďalšej sťažnosti sťažovateľa, ktorý sa nestážoval na prietahy v rozhodovaní v tejto veci, ale na prietahy v rozhodovaní o odvolaní v merite veci.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. PN 4 C 92/99 (9 Co 152/05) bolo doručené sťažovateľovi 8. februára 2006.

Následne bola vec vrátená na Okresný súd Trnava a zase sa vo veci nič dodnes nekonalo.“

Z príloh predložených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 12. júla 2007 okresnému súdu opätovne sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola predsedom okresného súdu vo vyjadrení z 15. augusta 2007 vyhodnotená ako dôvodná.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Okresný súd v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. PN 4 C 92/99 porušil právo B. B., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C 92/99 sa prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3. B. B. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000,- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Trnave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. B. B. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 5 788,- Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) za dva úkony právnej služby, ktorú je Okresný súd v Trnave povinný vyplatiť na účet jeho advokátky Mgr. H. G., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 263/07-13 z 18. októbra 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 1140/07 z 13. novembra 2007 bolo ústavnému súdu doručené 20. novembra 2007. V predmetnom vyjadrení je uvedené:

„Predmetná vec napadla na Okresný súd Piešťany dňa 18. 06. 1999 a bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. E. S. Sudkyňa dňa 08. 10. 2002 vydala čiastočný rozsudok, v ktorom určila, že okamžité zrušenie pracovného pomeru uskutočnené listom odporcu zo dňa 15. 05. 1999 je neplatné a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá. Po tomto bolo vykonané ďalšie dokazovanie v súvislosti s finančnými nárokmi navrhovateľa voči odporcovi, pričom vec bola v roku 2003 z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne na Krajský súd v Trnave pridelená novému zákonnému sudcovi Mgr. P. M., ktorý po vykonaní ďalšieho dokazovania rozhodol dňa 13. 12. 2003 rozsudkom.

Proti rozsudku podal dňa 26. 01. 2004 odvolanie odporca, pričom Mgr. M. uznesením zo dňa 09. 03. 2004 rozhodol o odvolaní odporcu tak, že konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu podal odporca dňa 30. 03. 2004 odvolanie a zároveň uznesením 4 C 92/99 zo dňa 20. 04. 2004 rozhodol, že odporcovi sa nepriznáva nárok na oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 12. 02. 2004 bola vec predložená Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 28. 06. 2005 sudkyňa Krajského súdu JUDr. E. B. vrátila vec Okresnému súdu Trnava bez rozhodnutia, pričom žiadala, aby do spisu bola založená doručenka, z ktorej by bolo zrejmé doručenie uznesenia odporcovi a včasnosť podania odvolania. Spis bol Krajskému súdu v Trnave opätovne predložený dňa 30. 06. 2005 a krajský súd 20. 12. 2005 uznesením 9 Co 152/05 zrušil napadnuté uznesenie súdu I. stupňa a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na nové prejednanie.

Z dôvodu odchodu sudcu Mgr. P. M. na iný súd, opatrením predsedníčky Okresného súdu Trnava bol spis dňa 29. 09. 2006 pridelený novej zákonnej sudkyňi, a to JUDr. D. V.

Zákonná sudkyňa urobila dňa 13. 11. 2006 vo veci úkon, na základe ktorého spis predložila vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu.

Vyšší súdny úradník rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov dňa 04. 09. 2007, pričom opätovne bude spis postúpený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní odporcu voči tomuto uzneseniu.

Čo sa týka prieťahov v konaní, musím konštatovať, že tieto boli zavinené jednak tým, že vo veci rozhoduje už tretí zákonný sudca, ďalej tým, že dlhší čas, t. j. od 29. 04. 2004 až do 28. 06. 2005 bol spis prvýkrát na Krajskom súde v Trnave a následne od 07. 07. 2005 do 24. 01. 2006 bol druhýkrát na Krajskom súde v Trnave. Ďalšie prieťahy boli zavinené aj odchodom vyššieho súdneho úradníka, ktorý mal vo veci rozhodnúť o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. Na druhej strane treba však poznamenať, že tieto prieťahy sú zavinené nedostatočnou kontrolou zákonného sudcu vo vzťahu k vybavovaniu vecí vyšším súdnym úradníkom.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol predseda okresného súdu.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 29. novembra 2007, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedu okresného súdu z 13. novembra 2007, uviedla:

„K vyjadreniu predsedu Okresného súdu v Trnave môžem iba skonštatovať, že svojím listom zhrnul časovú genézu putovania spisu dotknutého sporu, z ktorého je tiež zrejmé, že už 4 roky sa vo veci samej nerozhodovalo a nekonalo.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri preskúmaní sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru vrátane súvisiacich finančných nárokov. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na skutkovú náročnosť tejto veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevykazuje známky zložitosti.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným priesťahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že Okresnému súdu Piešťany bol 18. júna 1999 doručený návrh sťažovateľa na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru vrátane súvisiacich finančných nárokov. Okresný súd Piešťany rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 4 C 92/99-137 z 3. decembra 2003, proti ktorému podala odporkyňa odvolanie.

Okresný súd Piešťany uznesením č. k. 4 C 92/99-151 z 3. marca 2004 konanie o odvolaní odporkyne z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku zastavil, proti predmetnému uzneseniu sa odporkyňa odvolala a súčasne požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd Piešťany jej uznesením č. k. 4 C 92/99-155 z 20. apríla 2004 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Aj proti tomuto uzneseniu podala odporkyňa odvolanie. Spis bol následne 29. apríla 2004 postúpený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach odporkyne.

Krajský súd prípisom zo 14. júna 2005 spis vrátil okresnému súdu kvôli predloženiu doručky o doručení uznesenia č. k. 4 C 92/99-155 z 20. apríla 2004 odporkyni. Spis bol opätovne predložený krajskému súdu 7. júla 2005. Krajský súd prípisom z 20. decembra 2005 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený z dôvodu nevyrubenia súdneho poplatku za podané odvolanie odporkyne a uznesením č. k. 9 Co 152/05-189 z 20. decembra 2005 rozhodol o zrušení uznesenia č. k. 4 C 92/99-155 z 20. apríla 2004 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 24. januára 2006.

Okresný súd vydal 31. januára 2006 pokyn doručiť predmetné uznesenie krajského súdu účastníkom konania a prípisom zo 14. marca 2006 vyzval odporkyňu na preukázanie majetkových pomerov v lehote 15 dní. Odpoveď odporkyne bola okresnému súdu doručená 19. mája 2006. V ďalšom období bol okresný súd nečinný až do 13. novembra 2006, keď vydal pokyn doručiť prípisy Daňovému úradu Piešťany, Správe katastra Piešťany a Okresnému dopravnému inšpektorátu Piešťany (predloženie relevantných písomností). Odpoveď Daňového úradu Piešťany bola okresnému súdu doručená 20. decembra 2006. Vyjadrenia Správy katastra Piešťany a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava,

Okresného dopravného inšpektorátu Piešťany k majetkovým pomerom odporkyne boli okresnému súdu doručené 12. januára 2007.

Okresný súd prípisom z 25. januára 2007 požiadal Správu katastra Piešťany a Okresný dopravný inšpektorát Piešťany o zaslanie relevantných písomností. Odpoveď Daňového úradu Piešťany bola okresnému súdu doručená 21. februára 2007 a Okresného dopravného inšpektorátu Piešťany 23. marca 2007. Okresný súd vydal 11. apríla 2007 pokyn na vypracovanie prípisu Daňovému úradu Piešťany (žiadosť o zaslanie daňového priznania odporkyne za rok 2006). Požadované písomnosti boli okresnému súdu doručené 27. apríla 2007.

V ďalšom období bol okresný súd nečinný do 14. augusta 2007, keď vydal pokyn na vypracovanie uznesenia. Okresný súd uznesením č. k. PN - 4 C 92/1999-245 z 5. septembra 2007 nepriznal odporkyňi oslobodenie od súdnych poplatkov a vydal pokyn doručiť uznesenie účastníkom konania. Odporkyňa podala proti predmetnému uzneseniu okresného súdu odvolanie a spis bol 20. novembra 2007 postúpený na rozhodnutie krajskému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že uvedenými obdobiami nečinnosti, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v období od 24. januára 2006 do 5. septembra 2007 (získovanie majetkových pomerov odporkyne trvalo okresnému súdu 19 mesiacov) v konaní vedenom pod sp. zn. PN - 4 C 92/99 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že vzhľadom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa v tomto konaní nezaoberal postupom Okresného súdu Piešťany a postupom krajského súdu v predmetnom konaní, ale len zbytočnými priet'ahmi v konaní spôsobenými okresným súdom.

Keďže predmetné konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o s'ťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. PN - 4 C 92/99 v ďalšom období postupoval bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 56 os. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, dôležitosť predmetu sporu pre zabezpečenie jeho životných potrieb, ako aj životných potrieb jeho rodiny.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým dĺžku obdobia, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania a povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre s'ťažovateľa v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou Mgr. G. H. Ústavný súd úhradu trov konania priznal v sume požadovanej právnu zástupkyňou s'ťažovateľa - 5 788 Sk, a to vzhľadom na skutočnosť, že uvedená suma neprekračovala úhradu vypočítanú podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007